

РЕШЕНИЕ

№ 4837

гр. София, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 10.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **2650** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.

Образувано е по жалба на „КАРИН БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. А. Т., срещу заповед № ФК-С2059-0472942/01.03.2023г. издадена от началник отдел „Оперативни дейности“ главно дирекция „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП С., с която на дружеството жалбоподател е наложена принудителна административна мярка запечатване на обект – бензиностанция, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван към момента на проверката от жалбоподателя, и забрана за достъп до него за срок от 14 дни, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 ЗДДС.

В жалбата за изложени доводи за незаконосъобразност на издадената заповед, като се твърди, че не е безспорно установено в проверявания обект да е извършена продажба. Посочва се, че изложените мотиви в заповедта са банкетни, като при определяне срока на наложената мярка не е взето предвид обстоятелството, че нарушението е първо. В жалбата се твърди също така, че констатираното в конкретния случай нарушение не е свързано със субективните действия на лицето получило сумата от 33 лв., а на инсталирания софтуер, като според жалбоподателя е нарушен принципа на съразмерност. Изложени са аргументи, че е налице маловажност и следва да се приложи хипотезата на чл. 28, б. „а“ от ЗАНН. В заключение е отправено искане за отмяна на наложената мярка, алтернативно е изложено искане срока на наложената

мярка да бъде намален на 3 дни.

Жалбоподателят, редовно и своевременно призован, не се представлява в открито съдебно заседание. Представени са молби от адв. Т., в които се заявява, че поддържа жалбата по съображенията изложени в нея. Претендират се разноси, съгласно приложен списък.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка за законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установени следните обстоятелства по делото:

На 16.02.2023 г. в 10.32 ч. е извършена съвместна проверка с органите на БИМ и СДВР в търговски обект – бензиностанция, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от жалбоподателя, при която е констатирано, че за извършена контролна покупка - зареждане на МПС, марка А. А-6 с регистрационен номер СВ7322ВН на 11,61 литра дизелово гориво на обща стойност 33,00 лв. (тридесет и три лева) не е издаден фискален бон от ФУ в обекта модел, „D.-Q7S-KL“ ЦРУ - D. FP - 2000 с ИН на ФУ DT512593 и ФП № 02512593 или друг документ, отговарящ на изискванията на Наредба Н-18/2006 г. Плащането е извършено от М. Р. П. - инспектор в 5-то ОИП - СДВР, същото е прието от М. А. Б. за сметка на „КАРИН - БГ“ ЕООД.

След легитимация на контролните органи са предприети процесуалните действия за нуждите на проверката (преброяване на парите в касата, изготвяне на опис, снемане на отчет от ФУ, попълване на декларации, преглед на документи и др.) от наличното в обекта ФУ са отпечатани КЛЕН и Дневен финансов отчет (ДФО), от които е видно, че сумата от 33,00 лв. не е отразена, като регистрирана чрез издаване на фискална касова бележка. При засичане на касовата наличност с отчетения оборот от продажбата на течни горива от електронната система с фискална памет (ЕСФП) е установена положителна разлика в размер на 716, 61 лв. В оспорената заповед е посочено, че е нарушена разпоредбата на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, съгласно която всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ.

За установените факти и обстоятелства е съставен протокол за извършена проверка серия АА № 0472942/16.02.2023 г. на основание чл. 110, ал. 4, във връзка с чл. 50, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Приложени са също така Дневен финансов отчет от 16.02.2023 г.; Опис на парите в касата от 16.02.2023 г.; Писмени обяснения; Декларация КД-126.

От горните данни е установено, че „КАРИН - БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] не е издало съответен документ за продажба по чл. 118 от ЗДДС, което се явява основание по смисъла на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗДДС за прилагане на принудителна административна мярка.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат

неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Оспореният индивидуален административен акт подлежи на пряк съдебен контрол за законосъобразност, а жалбата срещу същия е депозирана в срока по чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В съответствие с нормата на чл. 186, ал. 3 ЗДДС компетентен да наложи принудителна административна мярка по ал. 1 е орган по приходите или оправомощено от него длъжностно лице. На основание законово предвидената възможност за делегиране на компетентност, със заповед № ЗЦУ – 1148 от 25.08.2020г. (л. 32) изпълнителният директор на НАП е възложил на началниците на отдели „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП да издават заповеди за налагане на принудителна административна мярка „запечатване на обект“ по чл. 186 ЗДДС. Видно от заповед № 3927/23.11.2022 г. на изпълнителния директор на НАП (л. 33) на наложилия процесната принудителна административна мярка С. Е. С. е възложено да изпълнява длъжността началник на отдел „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП. При тези данни, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на делегираната му предметна компетентност.

Заповедта е постановена в предписаната от закона форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2, т. 1-8 АПК.

Съдът не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените.

Оспореният индивидуален административен акт е съответен на материалния закон и неговата цел поради следното:

В съответствие с нормата на чл. 118, ал. 1 ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство /фискален бон/ или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност /системен бон/, независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Аналогична е и подзаконовата правна норма на чл. 3, ал. 2 от Наредба № Н-18/2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства (Наредбата), която задължава всяко лице, което извършва продажби на течни горива чрез средства за измерване на разход да регистрира и отчита продажбите на течни горива чрез издаване на фискална касова бележка от ЕСФП, включително за платените чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, наличен паричен превод или пощенски паричен превод по ал. 1. Задължението за издаване на фискален бон се отнася и за извършване на продажби от ЕСФП, работеща в режим на самообслужване. Регистриране на продажби на течни горива чрез ЕСФП при условия на отложено плащане се приключва с вид плащане "резерв 1" – "отложено плащане". Разпоредбата на чл. 25, ал. 6 от Наредбата предвижда, че фискалната касова бележка в случаите по ал. 1 се издава при извършване на плащането. Лицата по чл. 3 са длъжни едновременно с получаване на плащането да предоставят на клиента издадената фискална касова бележка.

Не е спорно между страните, че за извършената в стопанисвания от жалбоподателя търговски обект контролна покупка, не е издадена фискална касова бележка. От

фактическа страна това поведение на жалбоподателя осъществява състава на административно нарушение по чл. 118, ал. 1 ЗДДС във вр с чл. 3, ал. 2 във вр. с чл. 25, ал. 6 от Наредба Н-18/2006 г. на МФ.

Спрямо лице, което не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а” ЗДДС предвижда прилагането на принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до един месец, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. При наличие на предпоставките на чл. 186, ал. 1 ЗДДС, уреждащ кумулативно и задължително налагане на принудителна административна мярка, органът е длъжен да издаде заповед за налагане на принудителна административна мярка, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. Следователно административният орган, възприемайки извършеното нарушение на цитираните по-горе подзаконовни правни норми като източник на правомощието си по чл. 186, ал. 3 във вр. с ал. 1, т. 1, б. „а” ЗДДС, в условията на обвързана компетентност е издал оспорения административен акт, постановяващ запечатване на търговския обект, в който е осъществено противоправното поведение.

Не се спори, че в търговския обект е инсталирано и въведено в експлоатация фискално устройство тип ЕСФП. Същото е установено в хода на извършената проверка, документирана с изготвянето на протокол за извършена проверка серия АА № 0472942/16.02.2023 г. и се потвърждава още от събраните при тази проверка доказателства: Дневен финансов отчет от 16.02.2023 г.; Опис на парите в касата от 16.02.2023 г.; Писмени обяснения; Удостоверение № 1585 от 01.10.2020, доп. от 03.05.2022г. Заплащането на закупената стока, в случая гориво е извършено в брой, при което в съответствие с нормата на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС и чл. 3, ал. 2 във вр. с чл. 25, ал. 6 от Наредбата фискалната касова бележка е следвало да бъде издадена при извършване на плащането като едновременно с получаване на плащането от клиента е следвало да бъде предоставена издадената фискална касова бележка. В процесния случай това не се е случило, като анализираният по-горе правни норми установяват императивни правила за поведение на правните субекти, приложими непрекъснато в тяхната дейност.

Предвид изложеното, съдът намира, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 186, ал. 3, във вр. ал. 1, т. 1, б. „а” ЗДДС за издаване на оспорената заповед.

С оспорената заповед е постановена и забрана за достъп до обекта за срок до 14 дни. Нормативен източник на тази забрана е разпоредбата на чл. 187, ал. 1 ЗДДС. Същината на въведеното с нея ограничение в правната сфера на адресата е различно от тази на принудителната административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а” ЗДДС, което я определя като отделен вид мярка. Изискването за кумулативното ѝ налагане със запечатването на търговския обект сочи на тъждество на предпоставките с тези по чл. 186, ал. 1 ЗДДС. Както бе посочено по-горе тези материалноправни предпоставки са налице.

Съдът не установява противоречие на наложената принудителна административна мярка с принципа за съразмерност, противно на изложените в жалбата твърдения. Същата съответства на целта на закона.

Видно от съдържанието на процесната заповед принудителната административна мярка е наложена с преустановителна и превантивна цел. Последното е ясно посочено в мотивите на акта (стр. 5) – наложената мярка цели постигне на промяна в начина на извършване на дейността в конкретния търговски обект, предотвратяване укриването

на приходи и отклонение от данъчното облагане като прекият резултат е правилно отчитане на дейността, а индиректният - недопускане вреда за фиска. В случая се касае за законоустановена цел, тъй като нормата на чл. 22 ЗАНН предвижда налагане на принудителни административни мерки за предотвратяването на административни нарушения. Уредената в чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС принудителна административна мярка „запечатване на обект“ е насочена към постигане именно на такава превантивна цел, доколкото към момента на постановяването ѝ дружеството не е преустановило дейността си в търговския обект, т.е. съществува възможност за извършването и на друго нарушение, свързано с неиздаване на документ за извършено плащане. По тези съображения съдът счита, че обжалваната заповед е издадена в съответствие с целта на закона.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт отговаря на изискванията за законосъобразност, поради което жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

В съответствие с нормата на чл. 143, ал. 4 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК на ТД на НАП С. следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника съдопроизводствени действия, следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100 лева.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на „КАРИН БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. А. Т., срещу заповед № ФК-С2059-0472942/01.03.2023г. издадена от началник отдел „Оперативни дейности“ главно дирекция „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП С., с която на дружеството жалбоподател е наложена принудителна административна мярка запечатване на обект – бензиностанция, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван към момента на проверката от жалбоподателя, и забрана за достъп до него за срок от 14 дни, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 ЗДД.

ОСЪЖДА „КАРИН БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на ТД на НАП-С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: